

S C O T I A.

SCOTIA, antiquis Caledonia dicta, magna Britannia pars Borealis
est. Terminos habet ab Ortu Germanicum Oceanum, à Septentrione
Orcades, & Deucaledonium mare, à Meridie vallum Seueri non longè ab
vrbe Alcuith, de quo Beda l. i. c. 12. ab Occasu verò Hybernæ insulæ obiacet.
A Scotis nomen habet, qui primùm è Scythia in Hyberniam, & ex Hyber-
nia in eam venere, quosque à Scythis haud differre arbitror, cum Belgæ, siue
Germani inferiores Scythas & Scotos vno nomine *Scutten* appellent. Hanc
Romanis subiectam non fuisse satis ex hoc colligere est, quod in Notitia ciuili
Romani Imperij nulla huius mentio fiat. A natura Taio flumine, qui eam
intersecat, diuiditur in Australem, quæ Cis-Taiana dicitur, incolarum-
que frequentia, honestis moribus, diuitijsque non paucis nobilior est : &
Borealem, quæ Trans-Taiana, rudiorque, priscorum adhuc Scotorum bar-
bariem aliquatenus retinet.

Scotos Euangelij luce iam illustratos fuisse sub Cælestino Papa testatur
Prosper Aquitanicus* cum ait : [Ad Scotos in Christum credentes ordina-
tur à Papa Cælestino Palladius, & primus Episcopus mittitur.] Idemque
confirmat similibus penè verbis venerabilis Beda*. [Anno Dominicæ Incar-
nationis vigesimo quadringentesimo tertio, Theodosij junioris anno
Imperij octauo Palladius ad Scotos in Christum credentes à Pontifice Ro-
manæ Ecclesiæ Cælestino primus mittitur Episcopus.] Vnde non parum
errant, qui nonnisi post Augustinum, in Scotia ordinatos fuisse Episcopos
existimant. Imò multos apud gentem illam temporibus Augustini extitisse,
licet schismaticos & ab Ecclesia Romana diuisos, facillimè colligitur ex Be-
da*, dum ait Laurentium Augustini successorem ad eos scripsisse, vt ad vni-
tatem Ecclesiæ reuocaret. Sed & Honorium Papam ad eosdem Epistolam
hac de re direxisse, quæ etiam apud Bedam extat, quis nescit?

Quamuis autem sub iisdem Ecclesiasticis legibus, ac cæteri Christiano-
rum, viuerent Episcopi illi, in hoc tamen primis Ecclesiæ sæculis ab alijs di-
uersi fuisse creduntur, quod certas sedes non haberent, & singuli per vni-
uersam Scotiam Episcopalem exercerent authoritatem. Huius singularis
consuetudinis certius, quod referunt, argumentum est, quod licet sæpius
apud Bedam eorum mentio fiat, nullam tamen in Scotia sedem cui præ-
fuerint nominat. Testem tamen proferunt Petrum Blesensem* errorum
quorundam Scotiæ & Hiberniæ Episcoporum, qui vbique Pontificalia
exercebant, prauum morem arguentem, dum ait in epistola nomine Ri-
chardi Cantuariensis Archiepiscopi scripta. [Sed & diebus istis quidam
Pseudoepiscopi Hibernienses, aut Scotiæ linguæ simulantes barbariem,
cum à nullo impositionem manus acceperint, Episcopalia populis admini-
strant. Teste quidem Apostolo, nemo sumit sibi honorem, sed qui vocatur
à Deo, tamquam Aaron. Illi verò non per ostium, sed aliunde intrantes Ec-
clesiam Christi commaculant, &, vt vituperetur ministerium nostrum, præ-
sumptione sacrilega, dehonestant Episcopalis eminentiæ sacramentum.
Cum enim gratiam sacræ vñctionis numquam acceperint, celebrant Ordi-
nes, Ecclesias dedicant, altaria consecrant, benedicunt Abbates, & sic vi-

XL

SCOTIÆ ANTI-
QVA DESCRIPTIO

XII.

SCOTI PRIMIS
SÆCULIS IN FIDE
EDUCTI.
a Prosper Aquit. in
Chiron. an. 434.
b Beda lib. 1. cap. 23.

c Idem lib. 2. cap. 4.

d Idem lib. 2. c. 19.
XIII.SCOTORVM EPIS-
COPORVM SEDES
INCERTÆ, A MVL-
TIS CREDVNTVR.e Petrus Blesens. ep.
51.